

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 356. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm18927/facsimile.pdf (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

til Slaver. Af de mange Tusinder fik kun de Faa Athen at se igen, som deres Hærføer røbedes over, fordi de var hold af Dandelse, og Plutarck anmærker, at Udfittige af dem, da de kom hjem, gik her og talte de Digteren Euripides, da det hør var dem, der kunde Ende af hans Vers udenad, som havde Raade for de Sicilianke Græker Lige, som løste Euripides til Skyerne*).

Plutarck fortæller, at den Første, der bragte Jords Pesten til Athenen, var en Barbær ned fra Piræos (Ny-Havn), hvem en fremmed Kunde havde talt til om Nederslaget paa Sicilien, som en kjendt Sag, og han soer affod ind i byen med Nøden, da han søgte for elleris at komme for side, men han kom tids nok, thi da han ikke kunde nævne sin Hjemmel, blev han sat i Stue, som en Udsreder af falkke Nøgte og Hærføer af den offentlige Nødsghed, hvor han maatte pibe Lid, til Efterretningen saa haandgrikelig beskæftede sig, at Atheniensene nødtes til at troe hvad de havde anset for umulige**). En herkende Pøds Sønderklausse ved flige Keltigheder er af de Ting, der ei lade sig beskrive, men det gide den Atheniensiske Pødel Væ, at den hørken gav sig til at røse eller falde i Fortvilelse, men fattede Mistanke til sin egen Vidssom og udnævnde et Stats-Raad, der heretter skulde prøve alle Forslag, for de kom paa Bane i Folkets Forsamlingen. Chios, Samos, Byzant og selv Eubea valte imidlertid nu strax fra Atheniensens, Spraksanserne rufede sig af alle Kræfter for paa een Gang at betale haade Sparta og Athenen deres Gæld, og Spartanerne var egenkærlige nok til at bestemme Grækenland og dette Forbund med Perserne, med Hærsinden ved Marathon og Salamis. Derhunderde Phøniciiske Skibe var alle underveis for at fløde til den Spartanke Haand, og alle Athenens Anstrængelser

*) Thukyd. VII. Diaktor XIII. 335—48. Plat. Syllab.

***) Plutarck Syllab.

vide da udenbivul været ganske forglejes, hvis ikke
 Kleobias havde i Sparta været Raadshoven saa vidt, at hans
 Liv kom i Fare, men nu søblede han om, Røgte til den Pre-
 steske Statsholder Tisiferens i Lacedæmon, vundet hans An-
 dekt, overtalte ham til at gifte Dioniceens Afbud, for
 at Sparta og Athenen, emment lige stærke, kunde, til Pe-
 sernes Hæder, edelæge hinanden, og stræbde paa alle Maad-
 der at tilbagevinde Atheniensernes Gæmst. Delsaa hvi kryans
 sigede Lykken ham videnlyst, thi da han med atten Skibe,
 han havde samlet paa Derne, kom til Hellespont for at Rede
 til den Athenienske Flaade, fandt han den i en varm og
 tvivlsom Kamp med Spartanere og Sprakusane, hvis
 seierlige Udsald da naturligtvils tilførtes hans Tappehed
 og Lokke*). Kronet med disse og endnu flere Laurbær, da
 Seieren fulgte ham, vilde Kleobias endnu engang glæve
 i Athenen og gjerde saa, først i den 9de Olympiade,
 da hele Byen, saa at sige, mødte ham i Haven, havde ikke
 Die for Andet, og overvælede ham med Krands, Guldsmykker
 og Lou-Taler; men hans Landings-Dag var ikke bemindes,
 efter Grækerens Mening, den uheldigste i hele Aaret, da
 Gudene sid nogle, mens deres Tai blev været, og Lykken
 sagde virkelig nu havde Athenienserne og deres Dydling Far-
 vel**). Endnu samme Aar blev nemlig Kleobias af-
 sat, fordi Flaaden, i hans Fremværelse og med hans Døds, havde
 tabt et Skib, og den Spartaniske Admiral, som kre-
 vante sin første Seier, var den 13de Aaret, som Sparta vel
 maatte kalde sin Skændsel, men Athenen sin Udslæggelse***).

Epander var, efter Plutarchs Beretning, vel ingen
 Heraklids, men dog i Slægt med Kongerne, haardt, tappert

*) Xukodh VIII. (—5. 45—47: 104—108. Xenophons Græker-
 Historie I. 2. Plutarchs Afblades.

***) Xenophons Græker-Historie I. 3. Plutarchs Afblades.

***) Xenophons Græker-Historie I. 5.

